

sloučení s »výrobním a prodejním družstvem pro průmysl sklářský, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v T.« a se »Slovenskou družstevní sklárnou, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v Z.«. Jak se likvidace vyvíjela, o tom nepodávají spisy vysvětlení, že však byl do konce roku 1922 zjištěn schodek nekrytý jměním družstva a přikročeno k jeho repartici na jednotlivé členy, což u družstev s ručením obmezeným i za likvidace (tedy nejen v případě úpadku) dlužno připustiti (srov. judikát býv. nejv. soudu vídeň. čís. 175 a rozh. čís. 4609 sb. n. s.) nebylo tvrzeno. Úpadek byl však vyhlášen a tím zrušeno i družstvo (§ 36 čís. 3 družst. zák.) teprve 31. prosince 1924, tedy dávno po zániku členství a ručební povinnosti Jaroslava P-a. Podle § 3, třetí odstavec, nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. jsou však k doplatkům po případě až do plné výše svého ručení (§ 76 družst. zák.) zavázáni členové společenstva, jichž ručení v době zrušení družstva ještě nepominulo. Nelze tedy vymáhati doplatky ty ani na Jaroslavu P-ovi. Ale ani zvýšené členské podíly nemohlo společenstvo na něm vymáhati, i kdyby byl býval vázán usnesením valné hromady ze dne 27. února 1921, neučinilo-li tak do uplynutí doby ručební (sr. rozh. čís. 5057 sb. n. s.). Pominul-li tedy i tento závazek již koncem roku 1922, nemohl oživnouti ani vyhlášením úpadku v roce 1924.

Čís. 7402.

Den, kterého byla vyhláška o potvrzení nuceného narovnání vyvěšena na soudní desce, nečítá se do rekursní lhůty.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, R I 638/27.)

Usnesením ze dne 24. ledna 1927 potvrdil soud první stolice nucené narovnání. Do tohoto usnesení podala firma A. rekurs, jež soud první stolice usnesením ze dne 10. března 1927 odmítl jako opožděný. Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu ze dne 10. března 1927 v ten rozum, že přijal rekurs do usnesení ze dne 24. ledna 1927 na soud jako včas podaný. Důvody: Podle § 174 k. ř. nastávají účinky doručení již veřejnou vyhláškou v případě, když kromě veřejné vyhlášky nařízeno jest zvláštní doručení účastníkům. Toto platí zejména i ohledně nuceného vyrovnání § 152 konk. ř. a jde toliko o to, kterým dnem počíná běžeti lhůta rekursní, činící podle § 176 konk. ř. 14 dnů. Ježto ani § 174 ani § 176 konk. ř. v tom směru nic neustanovuje, platí podle § 172 konk. ř. podpůrné ustanovení § 125 c. ř. s., podle něhož při počítání lhůty, určené podle dnů, nečítá se den, do něhož spadá doba neb událost, podle níž se má řídit počátek lhůty. Z toho následuje, že se 16. únor 1927 jakožto den, kdy vyhláška o potvrzení vyrovnání byla uveřejněna na soudní desce, nečítá do počátku lhůty rekursní, takže lhůta rekursní končila dne 2. března 1927, nikoliv dne 1. března 1927, jak za to má konkursní soud. Když tomu tak, jest rekurs daný na poštu dne

2. března 1927 podán podle § 89 org. zák. včas a nebylo důvodu k jeho odmítnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatelovy nejsou s to, by otřásly správnými důvody napadeného usnesení, jež hoví úplně zákonu i stavu věci. Bylo proto stěžovatele na ně odkázati. Mínil-li stěžovatel, že konečná lhůta čtrnácti dnů k rekursu v souzeném případě běží ode dne, kdy usnesení úpadkového soudu bylo vyvěšeno na soudní desce, jest mu ovšem přisvědčiti, avšak mylným jest jeho názor, že se tento den čítá do lhůty. Odporovalo by to přímo ustanovení § 125 c. ř. s., platnému podle § 172 konk. ř. i pro úpadkové řízení, podle něhož se nečítá do lhůty den, do něhož spadá okamžik neb událost, podle níž se má řídit počátek lhůty. Tou jest zde právě den, kdy bylo usnesení úpadkového soudu vyvěšeno na soudní desce. Správnost názoru stěžovatelova nelze vyčísti z komentáře Bartsch-Pollak II. str. 51, jehož se stěžovatel dovolává; komentář Lehmannův ke konkursnímu řádu na str. 807 nota 10 potvrzuje spíše správnost názoru rekursního soudu.

Čís. 7403.

Pozemková reforma.

Dohoda mezi Státním pozemkovým úřadem a vlastníkem zabraného majetku o tom, kterak jest naložiti s přejímací cenou (její částí), jest přípustna a jest na soudci, by se podle ní zachoval. Nebylo-li v dohodě řeči o úrocích z přejímací ceny, nebyl soud oprávněn je přikázati. Přikázal-li je přece v určité výši a Státní pozemkový úřad si stěžoval jen co do výše úroků, rekursní soud pak snížil výši úrokovou na míru, již se domáhal v rekursu Státní pozemkový úřad, musí již při této úrokové míře proti Státnímu pozemkovému úřadu zůstat, vlastník zabraného majetku pak není oprávněn domáhati se obnovení usnesení prvního soudu co do výše úrokové.

K tomu, by úředník Státního pozemkového úřadu mohl platně učiniti návrh za Státní pozemkový úřad, se vyžaduje, by se vykázal řádnou plnou mocí.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, R I 921/27.)

Rozvrhuje přejímací cenu za zabrané nemovitosti, přikázal soud prvního státního zbytek přejímací ceny s 5% úroky ode dne převzetí ve smyslu dohody mezi majitelem a Státním pozemkovým úřadem ze dne 15. listopadu 1926 na zajištění pensí pensistů a darů z milosti, pokud se týče jiných zaopatřovacích požitků s tím, že přikázaný peníz bude složen u Zemské banky na zvláštní depositní konto majitele, opatřené vinkulem, že se úroky vydávati budou majiteli velkostatku (jeho nástupcům), dokud bude zaopatřovací požitky řádně platiti, a kapitál